

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 68: Forslag til lov om ændring af forskellige energifgiftslove m.v. (Ændringer til proceslisten i CO₂-afgiftsloven m.v.).

Af skatteministeren (Carsten Koch).
(Fremsat 9/11 95).

Sammen med denne sag foretoges den følgende på dagsordenen opførte sag, nemlig:

5) Første behandling af lovforslag nr. L 69: Forslag til lov om ændring af forskellige energifgiftslove m.v. (Afgiftstekniske ændringer m.v.).

Af skatteministeren (Carsten Koch).
(Fremsat 9/11 95).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Der er lidt for meget diskussion forskellige steder i salen. (Ophold). Så kan vi starte.

Forhandling

Jacob Buksti (S):

Da regeringen lige før sommerferien fik gennemført den grønne afgiftspakke for erhvervslivet med støtte fra SF og Enhedslisten, blev der ikke fra nogen side lagt skjul på, at der her var tale om en temmelig kompliceret lovgivning, både hvad angår det konkrete indhold og den afgiftstekniske udformning.

Men det blev også understreget af det samme folketingsflertal, at pakken var en nødvendig forudsætning for, at vi ville kunne leve op til de miljømålsætninger om nedbringelse af udledningen af CO₂ og svovl, som et bredt flertal her i Folketinget i hvert fald indtil har tilsluttet sig. En udsættelse ville blot forstærke problemerne og gøre mere drastiske indgreb nødvendige, hvis de fine målsætninger skal være mere end blot tomme fraser.

Men Venstre og De Konservative bakket op af resten af højrefløjen var imod. De politiske fronter blev trukket klart op, og sådan er situationen fortsat, hvis man ser på f.eks. Venstres og De Konservatives seneste finanslovudspil. Der er tilsyneladende ikke noget nyt under solen; alt er ved det gamle.

Det forventer jeg også at det vil være her i dag, når vi tager fat på behandlingen af de to forslag, vi nu ser på. Der er tale om to forslag, der i hovedsagen er af lempende og præciserende karakter, eller som indebærer administrative forenklinger, først og fremmest foranlediget af det opfølgingsarbejde, som er foregået i virksomheder, erhvervsorganisationer og hos de forskellige involverede myndigheder.

Regeringen har hele tiden været åben over for kritik og velbegrundede forslag til forbedringer, vel at mærke når sigtet med lovgivningen fastholdes. Derfor blev der også under den grønne pakkes behandling her i Folketinget gennemført en lang række ændringer og justeringer, typisk i lettende retning. Disse to forslag her er en fortsættelse af denne linje.

Jeg skal ikke her komme nærmere ind på de enkelte ændringer; blot vil jeg understrege, at der langtfra er tale om revolutionerende ændringer, men om nogle finjusteringer af systemet, som giver en smidigere indførelse af de grønne afgifter og retter op på nogle mindre u hensigtsmæssigheder i lovgivningen. Derfor burde det også uanset de fortsatte og velkendte politiske kløfter på dette område være et forslag, som et bredt flertal kunne medvirke til, eller som man i hvert fald ikke ville sætte sig imod. Modstand og forsinkelse af arbejdet vil jo blot gå ud over virksomhederne.

Mange virksomheder og erhvervsorganisationer har da også spillet positivt med, og der har været afholdt et utal af møder og virksomhedsbesøg, der er blevet udvekslet et hav af informationer, og Skatteministeriet og andre involverede myndigheder har fået megen god inspiration gennem denne proces.

Selv om også organisationen Dansk Industri har været inddraget i denne proces, har den ikke villet spille med. Det er ærgerligt. I stedet er organisationen fremkommet med en lang række forslag, der helt vil ændre afgifternes struktur og underminere hele sigtet med lovgivningen. Samtidig er det de samme synspunkter og argumenter, der fremføres, som allerede var fremme under udvalgsbehandlingen i foråret. Det er vel ikke overraskende, at interesseorganisationer ønsker lempelser for deres medlemmer – sådan må det næsten være – men når ønskerne har været behandlet grundigt før og er blevet afvist, er det vel heller ikke overraskende, at sådanne ønsker ikke kan imødekommes i fuldt omfang.

Det afgørende er jo ikke antallet af gange, identiske forslag fremføres, men forslagenes lødighed i forhold til lovgivningens sigte og intentioner.

Regeringen er imidlertid villig til løbende at se på udviklingen omkring de grønne afgifter. Det gælder, når det drejer sig om, hvorvidt den nuværende skillelinje mellem rumvarme og proces skal flyttes for at undgå eventuelle urimelige belastninger, og det gælder, hvis der kan dokumenteres særlige problemer i forbindelse med arbejdsmiljøregler. Regeringen er ligeledes åben over for ændringer i proceslisten, hvis nye oplysninger giver grundlag herfor.

Socialdemokratiet mener fortsat, at de grønne afgifter for erhvervslivet er en nødvendig forudsætning for, at vi vil kunne opfylde de miljømålsætninger, som et bredt flertal herinde tidligere har tilsluttet sig.

Socialdemokratiet kan derfor tilslutte sig lovforslagene.

Peter Brixtofte (V):

I forsommeren vedtog et flertal i Folketinget, venstrefløjens og regeringen, de grønne afgifter på erhvervslivet. Venstre var klart imod. Det er vi fortsat. De grønne afgifter rammer virksomhedernes konkurrenceevne, der er tale om større skatter, og der er tale om noget administrativt makværk.

Venstre har såmænd ikke noget imod grønne afgifter som princip, såfremt de penge, man får ind, går til at lette skatte trykket i øvrigt, og såfremt der er et fornuftigt miljømæssigt sigte og ordningerne er til at forstå for de virksomheder, som skal administrere dem.

Når vi når til det sidste med at forstå reglerne, må man nok sige, at dette område og disse love, der er vedtaget, også med de her foreslåede ændringer er noget af det mest indviklede, som er gennemført i dansk lovgivning.

Nu er det jo meningen, at man, når man har tre behandlinger i Folketinget, skal gå grundigt til værks. Det er meningen, at man, når man er færdig efter tre behandlinger, når man har hørt på deputationer og indvendinger og har lavet ændringsforslag, så når frem til de love, der skal være gældende.

Det er ikke meningen, at man nogle få måneder efter skal få lovforslag, der fylder mere end 60 sider med forslag til ændringer af det, man har vedtaget. Det kan kun være udtryk for, at den lovgivningsproces, vi lavede før sommeren, ikke var tilfredsstillende. Der er nu et hav af forslag til ændringer.

Allerførst vil jeg på vegne af folketingsmedlemmer i almindelighed indvende, at det er ulæseligt; meget af det er simpelt hen ulæseligt. Og jeg vil godt se det folketingsmedlem, der tør gå op og sige, at vedkommende kan forklare hver en paragraf i de her forslag.

Der står således i lovforslag nr. L 68, § 7, nr. 9, følgende, som jeg går ud fra, at skatteministeren vil gennemgå meningen med, sådan at det bliver forståeligt:

»I § 32 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»Stk. 3. . . .« – det er jo logisk nok – . . .

Såfremt virksomheder, der anvender varer med et afgiftspligtigt svovlindhold nævnt i § 2, stk. 3, nr. 3, udtager prøver af vandindholdet i brændslet, reduceres bundfradraget forholdsmaessigt med vandindholdet i pct.«

Det er muligt, at det er rigtigt, men jeg kunne da godt tænke mig at få nærmere at vide, hvad det, der står her, egentlig går ud på.

Det er simpelt hen ikke rimeligt, at vi skal have lovforslag, der forekommer så indviklede, når man læser dem igennem. Det er ikke meningen, at man skal være civilingeniør med energiprocesser som speciale for at kunne forstå, hvad det er, man skal lovgive om her i Folketinget. Vi må som folketingsmedlemmer kræve, at de lovforslag, der skal behandles, er let læselige og forståelige også for folketingsmedlemmer, ellers skal folketingsmedlemmer være specialister og oven i købet specialister inden for mange forskellige fag.

Men ikke nok med, at det er svært at forstå, det er også i sit indhold afslørende for, hvad det er for en lovgivning, man har lavet, når man i lovforslag nr. L 68, § 1, nr. 7, taler om, at nu skal »lokaler indrettet til lagring af oste, når lagringen er en integreret del af ostningsprocessen« laves om til »lokaler specielt indrettet til lagring af oste eller spegepølser, når lagringen er en integreret del af henholdsvis ostningsprocessen og spegepølseproduktionen«.

Som spegepølsepolitisk ordfører for Venstre kan jeg godt tilslutte mig, at også spegepølserne får nogle lavere afgifter, og jeg synes, det er spændende, at vi nu kommer så langt ind i hele produktionsprocessen i dansk erhvervsliv, at vi skal ind i at finde ud af, hvad der er rumopvarmning, og hvad der er en del af produktionsprocessen. I foråret gjorde det med ostene alligevel indtryk: at man jo ikke bare kunne spise dem, når de lige var lavet; de skulle også lagre i en vis periode, for at de var spiselige. Så glemte man spegepølserne, og så tager vi spegepølser-

ne med nu, så de også kommer ind under en billigere afgift. Vi kan da kun være tilfredse med, at vi nu også har fået bragt det på plads.

Men hvad er alt det her udtryk for? Det er udtryk for, at man har lavet utrolig kompliceret lovgivning i stedet for at lave en enkel lovgivning med en enkelt afgift. Man går ind og laver en række forskellige afgifter, hvor man skal ind og vurdere den enkelte virksomheds produktionsprocesser i det her land, og så skal man ind og sige, at nogle dele af produktionen kan få lav afgift, andre kan ikke, noget er opvarmning til rum, og noget er noget andet.

Det er simpelt hen ikke rimeligt. Det er én stor Storm P.-maskine, der er lavet her i Folketinget, og lovgivningen er uforståelig for de virksomheder, som skal administrere den, og alene på grund af det burde man aldrig gennemføre de her afgifter på denne her måde.

Nu er man også inde på, at man skal lave alle disse forskellige måleinstrumenter: Man skal måle, hvad der er det ene, og hvad der er det andet, og man skal sætte en masse målere op, og dér har man så nu givet et halvt år yderligere, fordi der jo er kæmpe forvirring med hensyn til, hvad det egentlig er for målere, man skal sætte op. Derfor har man udskudt den del af ikrafttrædelsen til den 1. juli 1996, fordi man siger, at så må man indtil videre i det halve år godt opgive fordeling på rumopvarmning og proces efter nogle andre metoder end ved hjælp af måleinstrumenter.

Men set med mine øjne er det her det værste socialistiske, planøkonomiske makværk, der nogen sinde er lavet. Det er sådan, man i sin tid i Sovjetunionen, i Kreml, forestillede sig, at man skulle sidde centralt og styre den ganske produktionsproces, sidde og tage stilling til hver eneste lille detalje ude omkring i hele det store rige, og så skulle man sidde og sige, hvad der var godt, og hvad der var skidt. Det kan overheadet ikke lade sig gøre, og derfor er det noget makværk.

Det, som man i stedet for skulle have gjort, var at lytte til os andre, som godt kan gå ind for grønne afgifter, men på visse betingelser, og som mener, at afgifterne i givet fald skal være generelle og virke generelt og ikke må ødelægge virksomhedernes konkurrenceevne. Det skal være enkelt, og det skal være til administrere, og så skal de penge, man får ind, altså gå til at sænke skatterne andre steder, sådan at det ikke er en stigning i skattetrykket, der er tale om.

Så på den her baggrund kan vi godt sige, at vi ikke vil have lod og del i det her makværk. Lige så snart der bliver afholdt folketingsvalg og vi kommer i regeringen, vil vi afskaffe de her love øjeblikkeligt.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Jeg vil gerne takke den spegepøsepolitiske ordfører for partiet Venstre for dette klare indlæg til fordel for afgifter i stedet for aftaler. Regeringens umiddelbare politik var jo netop, at vi ville have klare, veldefinerede regler, som alle kunne forholde sig til, men under stærkt pres bl.a. fra oppositionen, fra erhvervslivets organisationer osv. blev vi presset til at gå ind i aftaler – jeg har også forstået, at det er noget, som både Venstres og De Konservatives ordfører går stærkt ind for – men konsekvensen af aftaler er jo netop, at man skal sidde og lave regler for alle mulige dippedutter og dingener osv. osv. osv.

Og bare for at give udtryk for, at det er ikke noget, som jeg sådan selv står og finder på, vil jeg citere ikke direkte fra vismandsrapporten, men fra lederen i Politiken i dag, hvor der er en komprimering af det, idet der nemlig står:

»Vismændene, Det Økonomiske Råds formandskab, har på overbevisende måde punkteret myten om, at CO₂-afgifterne skader erhvervslivets konkurrenceevne alvorligt. Tværtimod kritiserer de, at regeringen lod sig presse til at følge krav fra erhvervslivets interesseorganisationer, så der er forskel på CO₂-afgifterne såvel mellem erhvervsgrupper som mellem erhverv og private husholdninger.«

Jeg vil sige tak for dette stærke indlæg for, at afgifter er bedre end aftaler, for det er præcis derfor, det er spegepøser, vi står og diskuterer her i dag.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Hr. Peter Brixtofte gjorde sig skyldig i et ualmindelig tykt eksempel på koketteri. Hr. Peter Brixtofte sagde, at han ikke forstod disse forslag. Det tror jeg er, fordi hr. Brixtofte ikke har givet sig tid nok til forberedelsen, og at han først har læst dette forslag ganske få minutter, inden han besteg talerstolen. Da han læste det højt her fra talerstolen, lød det faktisk meget forståeligt.

Jeg vil minde hr. Peter Brixtofte om, hvad han måske har glemt, at han for mere end 20 år siden tog en høj akademisk embedseksamen i en meget ung alder og har været et lysende eksem-

pel for mange unge Venstrefolk på, hvordan man gør politisk karriere og forstår selv indviklede sammenhænge. Så jeg synes, det er koketteri at sige, at man måske skal være civilingeniør for at forstå det her. Hr. Peter Brixtofte er cand.polit. og har også forudsætninger for at forstå det, navnlig hvis han forbereder sig.

Og så synes jeg godt, at man som spegepølsepolitisk diskussionsemne kan sige, at man jo må skelne mellem, hvad der er uforståeligt, og hvad der er unødvendigt. Jeg synes ikke, eksemplet med spegepølsen var særlig uforståeligt, men det er muligvis unødvendigt.

Det havde været meget nemmere, hvis vi havde gennemført ensartede regler i stedet for at have udvist en *udstrakt* forhandlingsvilje og imødekommethed over for erhvervslivet. Alle mulige æggebakker og polystyrenbægre, og jeg ved ikke hvad, til borgere skal have særlige forhold med hensyn til energifgifterne.

Der har været en så stor forhandlingsvilje, at man bagefter må spørge: Har det virkelig været rimeligt? Har det været umagen værd?

Vismandsrapporten i dag tyder jo på, at det ikke har været umagen værd, for skadevirkningen på konkurrenceevnen er åbenbart så marginal, at det i virkeligheden har været en storm i et glas vand.

(Kort bemærkning).

Peter Brixtofte (V):

Problemet er, at jeg virkelig *har* læst på lektion og *har* sat mig ind i det og også har deltaget i alle udvalgmøderne, dengang deputationerne var der, og hvor Det Radikale Venstre glimrede med sit fravær. Det er jo klart, at når Det Radikale Venstre ikke kunne være til stede dengang – og det kan man da godt forstå, der er meget at se til andet end at høre på erhvervsorganisationernes indvendinger – kan man senere være nødt til at rette i sine love, fordi man ikke var der, da kritikken blev rejst.

Men havde fru Elisabeth Arnold været til stede ved de møder i Skatteudvalget, hvor vi behandlede de her forslag, havde hun kunnet høre på al den kritik, der dengang kom frem, og som bl.a. gik på, at man ikke kunne nå at få taget alle indvendinger med, og derfor får man først en masse indvendinger nu.

Så må jeg i øvrigt sige, at det med spegepølsen har jeg ikke sagt var uforståeligt. Det var noget, jeg synes var udtryk for, hvor tåbeligt hele komplekset var.

Det, jeg læste op, som er ulæseligt, har fru Elisabeth Arnold ikke givet nogen forklaring på.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Fra lovbehandlingen i foråret, vil jeg gerne sige til hr. Peter Brixtofte, husker jeg især én deputation, som gjorde stort indtryk på mig, og det var en deputation fra en stor dansk erhvervsvirksomhed, hvor man sagde, at man ville møde op og protestere og argumentere imod *enhver* form for afgift, der blev lagt på dansk erhvervsliv.

Det er klart, at det får politikere til at sige: Jamen lige meget, hvad vi foreslår, og hvad vi indgår forhandlinger om, så ved vi, at vi vil blive mødt med protester fra den pågældende erhvervsgren. Uanset hvad vi laver, er der meget ringe grund til at tage det, de kommer med, alvorligt, for de vil under alle omstændigheder protestere imod hvad som helst.

Gitte Seeberg (KF):

Disse to lovforslag kommer desværre ikke som nogen overraskelse, for det har det sidste halve år stået helt klart, at pakken med de grønne afgifter, der blev vedtaget i foråret, er et regelsæt, som på forhånd er dømt til at mislykkes, særlig på grund af det rent teknisk meget komplicerede regelsæt.

Jeg forudser ikke, at disse to lovforslag er de sidste ændringer, vi må igennem. Når man fra regeringens side har valgt at gøre det så indviklet, at ikke en jordisk revisor eller virksomhedsleder har nogen mulighed for at gennemskue lovforslaget, er der ikke tvivl om, at de grønne afgifter vil holde Folketingets Skatteudvalg beskæftiget i lang tid fremover.

Jeg skal ikke gennemgå alle detaljerne i lovforslaget – det vil også føre for vidt – men vil forholde mig til et par enkelte punkter.

En del af lovforslaget, nemlig afgiftsdifferentieringen på benzin, var ikke en del af den oprindelige pakke med de grønne afgifter, men blev med tilslutning fra bl.a. Det Konservative Folkeparti vedtaget her i foråret. Når vi støttede forslaget, var det på grund af de miljømæssige fordele, der var forbundet med forslaget.

Det Konservative Folkeparti ser også positivt på skatteministerens forslag om at ændre afgiftslempelsen til en tilskudsordning, hvis dette medfører, at lovforslaget vil blive godkendt af Rådet i EU.

Jeg havde dog gerne set, at dette forslag var blevet optaget i et særskilt lovforslag, da vi i så fald havde kunnet stemme for det.

Der er endvidere lagt op til et par ændringer på proceslisten, og jeg har også noteret mig det

samme som Venstres ordfører, nemlig at æggebakkeproduktion nu afgiftsmæssigt bliver en tung proces, ligesom spegepølsen også bliver omfattet af den meget attraktive procesliste. Det har jeg selvfølgelig ingen indvendinger imod. Det er helt fint, når man fra organisationernes side kan presse på for at få energitunge processer med på listen.

Men i en stille stund kan man alligevel ikke lade være med at tænke følgende: Spegepølsene er nu noget heldigere stillet end medarbejderne, for spegepølsene bliver fremover omfattet af den billige opvarmningstakst, hvorimod rumopvarmning og dermed medarbejdernes trivsel fortsat er omfattet af den dyre takst.

Herudover er der nogle ændringer, hvad angår mindre elværker, som imødegår dobbeltbeskatning. Det kan Det Konservative Folkeparti selvfølgelig tilslutte sig. Det samme gælder revideringen af afgiftssatsen på forskellige brændselsformer, så afgiften afspejler energien og CO₂-indholdet i brændslet.

Det fremgår af lovforslaget, at efter ønske fra dampskibsforeningen fritages dampskibe helt for afgift. Det har jeg i dag ingen bemærkninger til, ud over at det kunne være interessant at vide, hvorfor regeringen netop over for denne forening har givet efter for et ønske om afgiftsfritagelse. Jeg kunne forestille mig, at der var mange andre, som gerne ville afgiftsfritages. Er der nogen særlig grund til dette?

Så er der endelig forslaget om tilskud: Der er efter bemærkningerne lagt op til en administrativt mere hensigtsmæssig måde samt en udvidelse af kredsen af tilskudsberettigede. De grønne afgifter eller i hvert fald en del af disse er jo lovet tilbageført til erhvervslivet igen, og jeg vil derfor gerne vide, om forslaget vil medføre, at det i højere grad er de virksomheder, der betaler de store afgifter, der nu også efter det nye forslag vil kunne få glæde af tilskuddene.

Som jeg læser teksten, udvider man mulighederne for forskellige tilskud, men det interessante er jo, om det netop er de hårdest ramte virksomheder, der får mulighed for at få andel i tilskuddene. Der er over sommeren fremsat kritik fra industriens side af de her tilskudsordninger, idet man herfra har givet udtryk for, at man er blevet lovet, at tilskuddene vil blive forsøgt givet tilbage til de virksomheder, der betaler de største afgifter.

Hvis skatteministeren ikke kan redegøre for det netop her i salen, så er det også i orden, for det er jo noget, vi kan tage under udvalgsarbej-

det. Men det er i hvert fald spørgsmål, som vi meget gerne vil have belyst. I det hele taget er vi meget kritiske over for hele denne her tilskuds politik, der gør virksomhederne til klienter i det offentlige system, i stedet for at virksomhederne får lov til at drive deres virksomhed som en forretning, hvor de kan klare sig uden alle mulige former for tilskud.

Så er der det andet lovforslag, L 69, og som det fremgår, er det en konsekvens af, at der er behov for at foretage nogle justeringer. Og jeg kan på ingen måde være uenig i, at det er nødvendigt, men jeg stiller mig tvivlende over for, om forslaget rent faktisk er tilstrækkeligt for at afbøde de værste problemer for virksomhederne.

Der gives nu mulighed for i særlige tilfælde at foretage opgørelse af energiafgifterne baseret på andet end direkte målinger indtil 1. juli 1996. Til det kan jeg kun sige, at for de virksomheder, der får lov til at være omfattet af kategorien »særlige tilfælde«, er det selvfølgelig en fordel.

Hvis skatteministeren har forestillet sig, at virksomhederne frem til lovens ikrafttræden her den 1. januar, altså om 44 dage, skulle kunne nå at få monteret alt muligt forskelligt måleapparat, må jeg sige, at man er optimistisk. Jeg ville ønske, at jeg havde den samme optimistiske holdning til tingene, men det har jeg ikke.

Den lovede vejledning til virksomhederne – som jeg ikke selv har set, men ved kom på gaden i går – som skal fortælle virksomhederne, hvordan de skal foretage målingerne, har de først fået netop nu. Jeg vil gerne spørge, om man dér vejleder virksomhederne om muligheden for den skønsmæssige ansættelse. Jeg kan selvfølgelig selv læse mig til det, når jeg har modtaget den, men det kunne jo være interessant at vide.

For virksomhederne indebærer dette lovforslag en fordel, og det er i sig selv positivt. Mit håb er dog, at lovforslaget vil blive administreret i overensstemmelse med det faktum, at det vil blive en umulighed at nå at installere måleudstyr, og at de såkaldte »særlige tilfælde« bør omfatte alle virksomheder, der ikke har kunnet nå at installere måleudstyret inden 1. juli 1996.

I bemærkningerne til lovforslaget står der bl.a., at regeringen ikke har imødekommet ønsket om udsættelse af de nye reglers ikrafttræden. Regeringen mener ikke, at kritikken har været velbegrundet, og regeringen mener slet ikke, at en udsættelse af ikrafttræden vil løse

problemerne, men snarere skabe nogle nye. Det synes jeg er en meget interessant iagttagelse, og jeg har kun til det at sige, at problemerne jo vil opstå under alle omstændigheder. Men hvis regeringen havde valgt at udsætte ikrafttræden, kunne vi måske have fået samlet de værste fejl op i den indledende fase.

Det Konservative Folkeparti stiller sig meget kritisk over for hele skattepakken. Det gjorde vi i foråret, og det gør vi også i dag. Ensidige afgifter på dansk erhvervsliv vil der aldrig komme noget godt ud af. Og når man så samtidig vælger at gøre det hele så indviklet, at stort set ingen kan finde ud af, hvad det går ud på, er det hele meget værre. Det skulle nemlig være sådan, at man skal være jurist eller cand.polit. for at læse pakkens indhold. Den skal også læses af andre, nemlig af virksomhederne.

Derudover vælger regeringen at se bort fra advarsler fra OECD om ensidige nationale afgifter, der på sigt kan medføre, at kapitalen søger mod mere gunstige lande, der måske ikke har de samme høje miljøkrav, som vi har i Danmark. Disse nok så alvorlige advarsler preller helt af på regeringen.

Det Konservative Folkeparti kan ikke støtte dette lovforslag, bortset fra forslaget om benzin, som jeg var inde på i min indledning. Forslagene indeholder mange forbedringer, som vi ikke vil stemme imod, men vi vil ikke være med til at tage ansvaret for den favorisering, der sker af visse grupper og det modsatte af andre. Dette må ene og alene blive regeringens ansvar med støtte fra de partier i Folketinget, der vælger denne linje.

Det Konservative Folkeparti vil derfor i lighed med behandlingen af skattepakken i foråret om forbedring af lovforslaget hverken stemme for eller imod.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Jeg synes, når man hører argumentationen her fra den konservative ordfører og også tidligere fra Venstres ordfører, at det bliver sværere og sværere at bevare det gode humør, eller for at sige det rent ud: Jeg er ved at være godt træet af at høre på de argumenter om, at man vil så meget for miljøet, og samtidig siger man nej, hver gang der kommer noget.

Vi mangler jo klart at få at vide: Hvad vil Venstre og De Konservative egentlig sætte i stedet? Det, man siger, er, at man vil helt af med den grønne pakke her. Man vil af med de

CO₂-afgifter, vi tidligere har gennemført, men vil tillade mere trafik på vejene, ved at der skal bygges flere motorveje, og benzinprisen skal ikke sættes højere op, end den er nu. Hvad vil man egentlig? Anerkender man overhovedet, at CO₂ er et problem? Er man skredet fra målsætningen?

Så står man her og henviser til OECD-rapporten, som man åbenbart ikke har læst, for OECD-rapporten argumenterer jo for den danske model. OECD-rapporten viser, at hvis man bruger en ensartet afgift, så giver det problemer, og det, man netop anbefaler, er det, som man har gennemført i Danmark.

Hvad skal man gøre, når man står her og siger, at man vil lave aftaler, og vismændene nu siger, at aftalerne ikke kan administreres? De virker ikke. Vil man overhovedet noget, eller er det bare fine ord, når man i en fin farveprøve her, som jeg har fra Det Konservative Folkeparti, en lille piece, skriver, at man skal stryge ævlet og droppe kævlet, og siger:

»Det skal nemlig koste at belaste miljøet. Det skal gøre ondt på den pengepung, som ikke forstår at tage hensyn, rigtig ondt. Det lyder måske ikke så grønt, men det tror vi er det eneste, der virker.«

Hvordan er det så, det skal virke? Det synes jeg at vi stadig væk vi har krav på at få at vide. Hvis fru Gitte Seeberg ikke har set den, så har jeg den her.

(Kort bemærkning).

Gitte Seeberg (KF):

Når Det Konservative Folkeparti er så uenige i de grønne afgifter, som vi er, er det, fordi vi ikke mener, at den måde, pakken er bygget op på, har nogen særlig adfærdsregulerende faktor i sig.

Der var også den mulighed, at man indgik nogle aftaler med erhvervene om, at de skulle nå bestemte energibesparelsesmål. Hvis man så straffede dem for ikke at nå målene, var det en anden sag. Der var jo også den mulighed, at man lagde meget, meget store afgifter på overforbrug. Men når man lægger lige meget afgift på hele forbruget, så mener jeg ikke, det har nogen adfærdsregulerende virkning.

Jes Lunde (SF):

Overskriften på Venstres indlæg her i dag var, at man ikke burde gennemføre afgifterne på denne måde. Og hvis jeg skal tolke, hvad der ligger i det, så menes der uden om Venstre, for

ellers tror jeg såmænd ikke, der er så mange regeringer, der har noget at lade hinanden høre, hvad angår udviklede lovforslag. Jeg kan såmænd også godt huske udviklede lovforslag fra Venstre og De Konservative i regering. Så lad os nu droppe det.

Der er jo nogle dele af lovgivningen, der er komplicerede, fordi vi skal ud og regulere dele af samfundet, hvor vi ikke nødvendigvis alle sammen er eksperter, og så må vi nøjes med at forholde os til de overordnede politiske linjer i det, vi tager stilling til.

For SF er det vigtigt, at CO₂-pakken ikke bliver svækket. Det er vigtigt at holde fast i den overordnede målsætning om, at vi skal have reduceret Danmarks udslip af CO₂, sådan at vi yder vores lille bidrag til Riokonventionens mål om at nedbringe drivhuseffekten, og i virkeligheden burde vi jo gøre meget mere end det, der allerede er vedtaget her i Folketinget.

Det er jo også et af de budskaber, der står klart i Det Økonomiske Råds rapport, som hr. Buksti var inde på. Det står helt klart i rapporten, at de midler, der indtil nu er vedtaget på CO₂-området, ikke er tilstrækkelige. Der er brug for en hel del mere, så det håber vi at regeringen får læst i rapporten og vil tage nogle konsekvenser af.

Vi er såmænd også enige i de synspunkter, der er i Det Økonomiske Råds rapport og også i Politikens leder om, at det havde været bedre med en ensartet sats og at lade være med at tage hensyn til alle særinteresserne. Det var SF's standpunkt fra starten af, at det ville vi meget hellere. Vi mener egentlig, der er brug for, at man ordner tingene på den måde. Det kunne vi ikke skabe et politisk flertal for.

Hvis den overbevisning begynder at brede sig og man er klar til fra et flertals side her i Folketinget at lave det på den måde, som er mere konsekvent, er vi bestemt også parat til at gøre det på den måde. Men indtil videre må vi jo nøjes med den pakke, som blev vedtaget, og den skal der så laves nogle forskellige tekniske ændringer i. Og de tekniske ændringer følger de forskellige indvendinger, der har været ude omkring, om, at tingene kunne indrettes på en lidt mere hensigtsmæssig måde, uden at der gik noget af CO₂-målsætningen tabt ved det.

Det er vi så åbne over for, og derfor kan vi støtte lovforslaget her. Men det ændrer ikke ved, at der i virkeligheden er behov for at vedtage langt mere vidtgående ting i det her Folketing.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Når nu Venstre og De Konservative er så glade for aftaler og åbenbart ikke har lyst til at gå ind i en diskussion af, om det nu er så fremragende et instrument, vil jeg – da de to partiers ordførere tilsyneladende ikke har set vismandsrapporten – citere fra vismandsrapporten, side 76, hvor der står om frivillige aftaler:

»For samfundet er der imidlertid en række problemer forbundet med frivillige aftaler. For det første er der risiko for, at fleksibiliteten i aftaleinstrumentet medfører svækkede miljøkrav til erhvervene. Målene i aftalerne vil være helt afhængige af virksomhedernes oplysninger om omkostninger forbundet med en reduktion af forureningen. Et centralt spørgsmål er således, om virksomhederne vil være villige til at dele denne viden med myndighederne, når konsekvensen af at videregive information, udligne informationsasymmetrien mellem erhverv og myndigheder, måske blot er skrapere krav i aftalen.

For det andet vil frivillige aftaler normalt ikke være omkostningseffektive.

For det tredje er aftalesystemet administrativt krævende, og for det fjerde kan der være tvivl om, hvorvidt frivillige aftaler er juridisk bindende, og der ikke nødvendigvis er sanktionsmuligheder ved overtrædelse af aftalerne.«

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg synes, at der var markant forskel på Venstres ordførers og den konservative ordførers taler. Der var tale om et velforberedt, velgennemarbejdet indlæg, som forholdt sig fuldstændig nøgternt til de fremsatte ændringsforslag og også gav ros, når der var noget kritik, der var imødekommet. Og jeg er sikker på, at hr. Peter Brixtofte kan få god hjælp hos den konservative ordfører, hvis der er noget, han ikke forstår. Så det kan jeg kun anbefale.

Disse forslag er svar på kritik, der er kommet fra dele af erhvervslivet og fra enkelte virksomheder, der har henvendt sig til Skatteministeriet for at få rettet nogle ting. Og det synes vi fra radikal side er vigtigt kommer så hurtigt som muligt. Vi må til gengæld også sige, at ikke al kritik er imødekommet, for det må være sådan – som det er sagt tidligere – at sigtet med hele den grønne afgiftspakke ikke mistes.

Til gengæld må man sige, at dramatikken omkring den svækkede konkurrenceevne efterhånden må være dampet af. Med den vis-

mandsrapport, der er kommet, må det være klart, at det er ikke det store anslag mod dansk erhvervslivs konkurrenceevne, som de har gået og talt om i månedsvi.

Men der vil stadig være administrative problemer. Det er der for mig ingen tvivl om. For regeringen har valgt – med rette eller urette – at lytte til erhvervslivet, at gennemføre et kompliceret system, som tager hensyn til mange særinteresser, i modsætning til at vedtage et enkelt, men muligvis uretfærdigt system. Det er de to valgmuligheder, man har haft, og man har altså valgt at lytte til indvendingerne og får dermed et kompliceret system.

Det skal nok vise sig, at vi ikke har set den sidste rettelse til proceslisten, og at vi ikke har set den sidste beskrivelse af administrative problemer; det vil der blive ved med at være, og det må vi så tage, efterhånden som de dukker op.

Det Radikale Venstre støtter disse lovforslag.

Kim Behnke (FP):

Da Folketinget i foråret havde den store energi- og CO₂-afgiftspakke til behandling, blev der bl.a. gennemført et par arrangementer, hvor man havde mulighed for teknisk gennemgang. På daværende tidspunkt formulerede jeg nogle problemstillinger om, hvorvidt det nu også i praksis var muligt at lave disse opgørelser af rumopvarmning osv. Ministeriernes teknikere forsikrede mig og de andre tilstedeværende om, at det intet problem var.

Problemet var jo nok på daværende tidspunkt – det har vi så sort på hvidt i dag – at de mennesker, som man satte til at lave sådan nogle lovtekster, bestemmelser og reguleringer, var mennesker, som er gået direkte fra det hyggelige miljø på universiteterne og over bag ministeriernes tykke mure.

Hvis man bare i 14 dage havde gjort sig den ulejlighed at være ude på en produktionsvirksomhed og set, hvilke forhold der hersker dér, ville det lovkompleks, Folketinget vedtog, aldrig have fået den udformning, og vi var sluppet for de ændringer, der nu bliver præsenteret for os i dag, og hvor jeg er helt enig med fru Elisabeth Arnold: Det her bliver ikke de sidste ændringer.

For sagen er jo den, at først efterhånden som brancherne er i stand til at dokumentere, at tingene ikke kan lade sig gøre, er det muligt at få regeringen og embedsværket i tale. Det er jo et underligt samfund, hvor politikerne vedtager nogle regler, og de skal virke, medmindre men-

neskene, virksomhederne derude kan dokumentere, at det ikke hænger sammen. Det burde jo ærlig talt være et samfund, hvor det var sådan, at man fra politisk side var i stand til at påvise, at tingene kan lade sig gøre. Men sådan er det ikke.

Derfor har vi to store lovkomplekser foran os i dag. Der er måske nogle, der vil sige, at det bare er nogle små justeringer. Ja, det er jeg enig i. Men de afgiftstekniske ændringer m.v., der ligger i lovforslag nr. L 69, kræver det altså 36 sider at forklare sig ud af.

Hele syv emner bliver taget op, og dér skal man så i gang med lange, lange forklaringer og nogle lovparagraffer, der jo i deres længde er fuldstændig umulige for den almindelige håndværksmester eller den almindelige selvstændige erhvervsdrivende at få noget som helst fornuftigt ud af.

Det her er ren beskæftigelsesterapi for statsautoriserede revisorer, advokater og andre. Det kræver, at man er nødsaget til at hyre ganske mange eksperter bare for at kunne få en almindelig virksomhed til at fungere. Det er ikke rimeligt.

Man skriver, at det ingen erhvervsøkonomiske konsekvenser har. Det er rent vrøvl. Det her betyder, at den konto i virksomhedens regnskab, der hedder revisorudgifter og advokatudgifter, kommer til at eksplodere. For hvis den arme virksomhedsindehaver ikke sørger for at rette sig efter de her regler, så er skatteministeren parat til med bål og brand at drive klapjagt på folk, for de skal bare indrette sig efter de regler, Folketinget har vedtaget, vel vidende at de regler er så uforståelige, at det stort set er umuligt for nogen at få fornuft ud af det.

Lad mig give et par eksempler. Det er ganske vist ikke fra L 69, men fra L 68. Dér kan man i punkt 11 læse, at i bilaget til loven nu indsættes nogle nye punkter, og jeg vil koncentrere mig om dem, der hedder 33 og 34.

33 lyder som følger:

»Elektricitet anvendt ved fremstilling af de under punkt 1-16 nævnte varer, i det omfang elektriciteten anvendes i inddampningsanlæg, hvor mindst 40 pct. af væsken fordampes ved en temperatur på under 90 pct. af væskens kogepunkt under normalt tryk, dog højst 4 kWh pr. tons bortdampet væske.«

Jeg vil godt bede ministeren her fra Folketingets talerstol forklare, hvad det er, der sker dér. Der er sikkert nogle på DTH og andre steder, der kan komme med videnskabelige udrednin-

ger om, hvad det er, men hvad med den arme lille virksomhedsdrivende, som, når han har fået spist lidt aftensmad, sætter sig ind og skal få regnskabet til at hænge sammen, får sådan nogle paragraffer i hovedet? Det kræver jo ikke bare, at man går ud og foretager nogle målinger. Nej, man skal kunne dokumentere, at tingene er sådan.

Det her er beskæftigelsesterapi. Det er måske et led i regeringens isbryderprojekt, hvor man vil have arbejdsløse akademikere ansat i de små virksomheder. Det er man jo nødt til, for ellers har man ikke en jordisk chance.

Nemmere bliver det ikke, når man går videre til punkt 34, der lyder som følger:

»Der anvendes direkte til blanding af forskellige gummierter med henblik på fremstilling af ubearbejdede plader, bånd eller batch af ikke vulkaniserede gummiblandinger, samt fremstilling af kalandrede transportgummibånd på basis heraf ikke yderligere forarbejdet end vulkaniseret.«

Det er jo virkelig let forståeligt dansk. Dansk Sprognavn burde som en anden forbrugerombudsmand gå ind og nedlægge veto mod, at dansk lovgivning får sådan nogle formuleringer indføjet. Det er sprogforurening, og det ødelægger det for de virksomheder, der er pligtige til at overholde de her love.

Ser vi på det, som ministeren sælger det her under, er der tale om, at man i L 68 indfører en regel om, at der vil blive opkrævet 2 øre pr. liter benzin. Samtidig lovede man, at hvis man installerede noget udstyr til at suge disse benzindampe væk, ville man få 3 øre refunderet. Og så skriver man, at man har opkrævet de 2 øre, men at der endnu ikke rigtig er kommet nogle penge retur, for det har man ikke fået lov til.

Jeg kan godt forstå den EU-kommissær, der er blevet præsenteret for følgende: Nu skal I høre. Vi lægger 2 øre i afgift på al benzin i Danmark, men de tankstationer, hvor de har indført nogle særlige sugepumper, dér nedsætter vi deres afgift med 3 øre. Jeg kan godt forstå den kommissær, der har rystet på hovedet og sagt: Aldrig nogen sinde om I kan få lov til det.

Nu vil man i typisk socialdemokratisk stil indføre, at man skal udstede de 3 øre på checks, som skal sendes ud til disse tankstationer, hvor man har disse særlige pumper.

Dampskibsforeningerne har tilsyneladende pebet så meget, at de nu også er blevet taget til nåde. Jeg kan forstå, at det er for at harmonisere med dampstovene – for når dampstovene ikke

skal betale afgift for kul, så skal dampskibene heller ikke.

Jeg er da selvfølgelig imponeret over den interesse, man fra regeringens side viser disse dampskibe og damptog, men ærlig talt, det er langt mere problematisk med disse produktionsvirksomheder, som skaber beskæftigelse, som giver job, som giver eksport og giver valuta-indtægter. Det er jo dér, problemerne er, og ikke når »Hjejlen« tøffer en tur op og ned ad Silkeborgsøerne, at det i entré koster 1 kr. eller 50 øre mere, eller hvor meget det kan blive til, hvis man skulle betale disse kulafgifter.

Derfor må vi fra Fremskridtspartiets side sige, at det i virkeligheden er noget juks. Det bedste, regeringen kunne gøre, var at erkende, at disse love aldrig nogen sinde kommer til at fungere.

Men vi skal jo også se på det realpolitiske, og ministeren lover jo, at der er tale om, at man i 1996 laver en afgiftslempelse på 10 mio. kr., og den stiger så til 20 mio. kr. i år 2000. Og det er jo dejligt, for så kan vi altså sørge for, at der bliver opkrævet disse ca. 20 mio. kr. mindre, end det ellers var hensigten.

Og med dét som absolut overskrift for vores votering vil det være sådan, at når det her når frem til tredjebehandlingen, håber vi selvfølgelig, at ministeren har benyttet udvalgsarbejdet til at få nogle af formuleringerne gjort mere forståelige for almindelige mennesker.

Man har benyttet udvalgsarbejdet til at imødekomme fru Elisabeth Arnolds ønske om, at man laver endnu flere lempelser og får lavet disse produkt- og produktionslister endnu længere. Ethvert initiativ i den retning vil vi hilse velkomment. Men skulle ministeren insistere på, at L 68 og L 69 skal til votering i deres nuværende udformning, er det vor opfattelse, at enhver krone i borgernes lomme er bedre end en krone i statskassens lomme, og derfor vil vi stemme ja til de to forslag.

Bent Hindrup Andersen (EL):

Jeg skal indledningsvis sige, at det jo er bemærkelsesværdig klar politik fra Venstre og De Konservative. Jeg forstår også, at det er den linje, som man lagde i foråret, hvor man, når man kommer til regeringsmagten, vil fjerne afgifterne, og det er da udmærket, for der er lange udsigter til, at det sker. Jeg forstår også, at man derfor er lidt desperat, fordi man ikke har indflydelse på så vigtig en politik, som netop hvordan man skal begrænse CO₂-udledningen fra industrien.

Jeg skal sige, at det også er lidt nyt for mig, at SF siger, at de også nu støtter, at der skulle være én afgift for tung og let proces. Da Enhedslisten kom ind i billedet – det var, da Dithmerrapporten var kommet og regeringen havde valgt en linje i den, som var to afgifter: en generel høj for let proces og en lidt lavere for tung proces, og som alt i alt gav et provenu på 5 mia. kr., og SF havde udtalt, at de syntes det var et godt udspil – var vores melding den, at vi syntes, at det skulle være en målrettet tilbageføring i stedet for en generel tilbageføring. Og i øvrigt syntes vi, at det var rimeligt at lave én afgift for både let og tung proces. Begrundelsen var netop dét, at jo flere forskelle, man lavede i det, jo større vanskeligheder ville man få, når man skulle til at udmønte det: Hvem hørte til tung og hvem hørte til let proces?

Ikke desto mindre må jeg sige, at i Enhedslisten er vi fuldt ud tilfredse med den indflydelse, vi har fået på udformningen af netop CO₂-afgifterne. Og derfor står vi selvfølgelig også bag det, når det så endte med, at det var en tung og en let proces. Men det er klart, at når man laver den skillelinje, får man også nogle ting i praksis. Og jeg tror også, at man må erkende, at de ting, der er dukket op indtil nu, ikke er de sidste. Der vil være vanskeligheder, når man gennemfører sådan en lovpakke i virkeligheden. Det er vi selvfølgelig også indstillet på at være med til at gennemføre på bedst mulig måde.

På et af de områder, der er nævnt, sker der dog ændringer, og det er for støbepaps vedkommende, som i dag er omfattet af tung proces, dvs. en lav afgift. Argumentationen for, at det skal defineres som let proces, er, at det skal op på den høje afgift, for ellers får det en ublu konkurrence med andre, mere plastlignende produkter. Lige netop det forhold vil vi gerne kigge lidt nærmere på i udvalgsarbejdet.

Jeg er godt klar over, at man går ét ærinde, når man laver energibesparelser, og at man derigennem ikke nødvendigvis skal lave industripolitik. Men jeg kunne godt tænke mig, at man kiggede på det. Vi vil også gerne se på, hvordan det ser ud energimæssigt at fremme plastproduktionen, og om det er det samme som ved genbrugspap. Så derfor så vil vi gerne kigge på lige netop det forhold i udvalgsarbejdet. Ellers kan vi også give ministeren tilslutning til, at vi støtter gennemførelsen af forslagene.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Det er jo svært at være imod forbedringer af vedtaget lovstof, og det lovstof, som vi i dag diskuterer forandringer i, er lovpakken om grønne afgifter, som blev vedtaget i foråret. Men det er klart, at en debat som den i dag giver anledning til nogle mere principielle bemærkninger. Allerede i foråret, da man vedtog den her afgiftspakke, blev regeringen jo advaret fra mange sider imod lovsjusk. Det var helt klart, at behandlingen gik for stærkt og skulle iværksættes i løbet af ganske få uger, og de fleste af udvalgsmedlemmerne, tror jeg, levede under en heftig byrde af bunker af svar fra Skatteministeriet til de utrolig mange spørgsmål, som blev stillet både af folketingspolitikere og af folk uden for huset, folk, som var frustrerede over, at de lige pludselig skulle til at indrette sig og leve efter en lovgivning, som de ikke havde en jordisk chance for at sætte sig ind i og kommentere sagligt, før den skulle vedtages, fordi det skulle gå så hurtigt, som det skulle.

Store erhvervsorganisationer og store virksomheder havde jo selvfølgelig mandskab til at kommentere hurtigt og effektivt, for de var gearret til en hurtig behandling af lovstof her i Folketinget. De er vant til det. Men de mindre virksomheder, som forslagene jo også berører, havde jo ikke en chance for i foråret at nå at kommentere de her ting, der var på vej. Derfor blev det jo også foreslået fra flere sider, at man skulle udsætte færdiggørelsen af lovpakken her til efteråret. Men det blev afvist af skatteminister og af regeringen, for der var jo fod på det.

Ministeren mente, at man havde tjek på tingene, og der var ingen problemer med at gennemskue den lovpakke, som lå til behandling. Og lovpakken blev jo vedtaget, bl.a. fordi et flertal henholdt sig til, at ministeren havde fod på det. Nu her i efteråret viser det sig så, at de bange anelser selvfølgelig var rigtige.

De virksomheder, som henvendte sig og ikke havde tid til at kommentere lovforslagene, har nu haft tid til at kigge på dem og kommentere dem, og nu er det gået op for regeringen og måske i særdeleshed for skatteministeren, at der er en hel del ting i de forslag, som er meget uhensigtsmæssige, og som man kan ønske at revidere.

Som jeg sagde er det jo svært at være imod, når der er tale om forbedringer af vedtaget lovstof. Men jeg synes, det må give anledning til nogle principielle tanker om den måde, man behandler lovstof på, og vi må i hvert fald give

de folk, som advarede i foråret, ret i, at man hastede en lovpakke igennem, som ikke burde have været hastet igennem.

Samtidig har jeg forstået, at den vejledning, som virksomhederne skal have, om, hvordan de skal indrette sig efter den nye lovpakke, er udsendt i går, hvilket vil sige 1½ måned før virksomhederne skal indrette sig efter de nye bestemmelser. Når vi nu retter i lovpakken, skal der vel udsendes en ny vejledning mindre end 1½ måned, før virksomhederne skal indrette sig på de helt nye ting, og vi har hørt fra flere ordførere, at der kommer flere rettelser, og at vi ikke kan forvente, at det er sidste gang, man retter i lovpakken. Det vil sige, at vi allerede nu ved, at der kommer flere rettelser, men virksomhederne skal stadig fra den 1. januar 1996 indrette sig efter de nye forhold, og så dukker det spørgsmål selvfølgelig op, som der var en lille debat om mellem specielt hr. Brixtofte og fru Elisabeth Arnold: Hvad er det egentlig for en art lovstof, vi vedtager?

Det er en usædvanlig indviklet lovpakke, og jeg skal ikke stå her og komme med citater, for dem har der været rigeligt af indtil nu. Jeg glæder mig til at høre skatteministerens udredning til besvarelse af de spørgsmål, der er stillet, men vil også spørge: Er det virkelig nødvendigt for de små virksomheder at ansætte akademiske medarbejdere for at kunne forstå den lovgivning, de skal følge? Vi er altså nogen partier, der mener, det ikke bør være sådan. Det bør være langt lettere at forstå lovgivningen, og i stedet for som fru Elisabeth Arnold og efterfølgende desværre også hr. Jes Lunde at forsvare indviklet lovgivning – hr. Jes Lunde endda med bemærkningen: Det har vi jo lavet før, det har vi alle sammen et medansvar for, så det kan vi vel lave igen – synes jeg, man burde tage fat på de problemer, det rent faktisk medfører, og selvfølgelig specielt når tingene skal gå så stærkt, som de skal her, så virksomhederne ikke har mulighed for at konsultere akademiske medarbejdere, som de måske end ikke har ansat.

Det kan godt være, man skal være cand.polit. eller sådan noget for at forstå det lovstof, som vi vedtager, men det burde altså ikke være nødvendigt. Man kunne selvfølgelig få den frygt, at det er derfor, regeringen lægger stor vægt på den såkaldte isbryderordning, fordi regeringen er indstillet på, at lovgivningen aldrig mere bliver enkel, og derfor bliver det nødvendigt at give nogle tilskud, så virksomhederne kan ansætte nogle akademiske medarbejdere og indrette sig efter den lovgivning, vi vedtager.

Det er klart, at isbryderordningen kommer i et helt andet perspektiv, hvis det er regeringens udgangspunkt, men jeg synes bare, det er trist for folkestyret, at det skal være udgangspunkt for lovgivningen i Danmark.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Det er rigtigt, at vi har haft et par ordvekslinger om berettigelsen af kompliceret lovgivning, og jeg medgiver, at jeg har været med til at lave meget kompliceret lovgivning, og det har et flertal i Folketinget med skiftende ministre også været med til.

Men det, der undrer mig lidt, og som jeg måske godt ville have en debat med hr. Peter Brixtofte om, er, hvordan partiet Venstre, som jo er begejstret tilhænger af f.eks. det europæiske samarbejde, kan være med til at sanktionere de komplicerede regler på landbrugsområdet, som administreres af de danske landmænd, uden at landmændene nødvendigvis af den grund besidder høje kvalifikationer til at læse indviklede tekster.

Vi sidder i Folketingets Europaudvalg og diskuterer ganske komplicerede regler, både på landbrugsområdet og på industriområdet, som Venstre begejstret går ind for, så der er ikke nogen begrundelse fra Venstres side for at sige nej til det på nationalt plan.

(Kort bemærkning).

Peter Brixtofte (V):

Det er svært at forstå argumentationen om, at fordi der er nogle indviklede regler på andre områder, skal vi her i Folketinget lave nogle utrolig indviklede regler, som ingen kan forstå. Den argumentation forstår jeg ikke.

Jeg synes, det bør være sådan, at når virksomhederne får nogle regler ud, som de skal administrere efter, skal de umiddelbart kunne forstå, hvad det er, de går ud på. Det er en meget, meget dårlig undskyldning, at der findes nogle indviklede landbrugsordninger, og at man derfor ikke må kritisere, at vi laver nogle afgiftslove her i landet, som er næsten ulæselige. Jeg forstår, at fru Elisabeth Arnold ikke har læst dem, for så havde hun nemlig fundet ud af, at de var svære at forstå. Vi andre, der har læst dem og sat os grundigt ind i tingene, er nået frem til den erkendelse, at det er meget, meget svært stof.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jamen man må da gerne kritisere kompliceret lovgivning. Det synes jeg er helt fint, og det gør vi jo alle sammen, når vi indimellem støder på noget, vi synes er vanskeligt at læse og vanskeligt at forstå. Det ville bare være rart, hvis Venstre en gang imellem også kritiserede EU's lovgivning og f.eks. begyndte at harcelere over ammeko-præmierne.

Skatteministeren (Carsten Koch):

Jeg skal takke for en fortrinsvis velvillig modtagelse af disse to teknisk orienterede, administrativt lempende og præciserende lovforslag, som alene er fremsat for at fremme den proces, som skal igangsætte hele lovkomplekset fra juni i år den 1. januar 1996.

Der er alene tale om justeringer, præciseringer og forenklinger af hensyn til de mange erhvervsorganisationer, enkeltvirksomheder og andre myndigheder, som Skatteministeriet og andre, der har været involveret i sagen, har været i kontakt med. Der er klart tale om ting, der er til fordel for virksomhederne. Der er klart tale om ting, som gør det muligt og lettere at fortolke lovene, og det har været hovedsigtet med forslagene.

Det er klart, at visse partier bruger anledningen til endnu en gang at tage den debat op, som vi havde i foråret vedrørende hele afgiftsstrukturen. Det synes jeg ikke er specielt relevant i denne sammenhæng. Der er ikke nogen nye oplysninger, der overhovedet indicerer, at vi skulle tage det her af bordet, tværtimod. Miljøproblemerne er stigende, og det er vigtigt, at vi kommer i gang.

Der er stillet nogle konkrete spørgsmål, bl.a. stillede hr. Peter Brixtofte et spørgsmål vedrørende lovforslag nr. L 68, § 7, nr. 9, og bad om en fortolkning. Udgangspunktet her er en imødekommelse af virksomhedernes ønsker. Det er sådan, at man nu kan måle på en anden måde. Afgiften er udregnet på basis af et bundfradrag, som skal korrigeres for, at der er et vandindhold i brændslerne. Når man pålægger virksomhederne en svovlafgift, og de selv måler vandindholdet, skal bundfradraget selvfølgelig korrigeres, så de ikke skal betale afgift af det vand, der er i brændslet. Det er noget meget simpelt, som ingen, der har bare et minimum af professionel indsigt i de ting, er i tvivl om.

Hr. Kim Behnke nævnte to produktionsprocesser, som er optaget på bilagslisten i lovforsla-

get. Det var lidt sjovt at høre hr. Kim Behnke, som bebrejder embedsmændene, at de er forsvundet direkte fra universiteterne og læreanstalterne ind bag de tykke mure på Slotsholmen. Kendsgerningen er, at de formuleringer, som man f.eks. ser i numrene 33 og 34, som hr. Kim Behnke refererede til, er blevet til i direkte samarbejde med virksomheder og organisationer. Det er altså noget, som i høj grad siger folkene i de virksomheder, der får med det her at gøre, noget. Det er noget meget konkret for dem, og det er resultatet af, at man fra Skatteministeriet – jeg har også selv været med – har været ude og tale med adskillige virksomheder og fortalt, hvad der er hensigten med forslagene. Det er resultatet af et usædvanlig dygtigt og fortjenstfuldt opsøgningsarbejde fra ministeriets embedsmænd til virksomhederne. Der er besvaret i tusindvis af telefonopringninger i både Told- og Skattestyrelsen, i ministeriet og i Energistyrelsen, og sådan skal det også være.

Jeg synes ikke, det er noget særligt godt argument, at noget af det her er vanskeligt stof. Vi har et kompliceret samfund, vi har et samfund, som skal reguleres, vi har et samfund, hvor vi er indstillet på at tage hensyn, hvis der er berettigede argumenter for det, og det kan ikke undgås at blive i form af forholdsvis kompliceret lovstof. Vi har også, hvad partiet Venstre formentlig må have erkendt, et samfund, der i høj grad er bygget op på, at hvad enten det drejer sig om landbrugsvirksomheder eller produktionsvirksomheder i industrien og håndværket, findes der interesseorganisationer, som de enkelte virksomheder betaler penge til, og som de i øvrigt har fradragsret for, når de skal opgøre den skattepligtige indkomst. Disse organisationer ansætter dygtige folk, teknikere, som har til opgave at fortolke lovene og bestemmelserne og formidle resultaterne ud til de virksomheder, som er medlemmer af de pågældende interesseorganisationer. Det er dét, de er ansat til, og systemet fungerer udmærket.

Denne, hvad skal vi sige, romantiske forestilling om, at man kan få et samfund, hvor der er meget simple og letgennemskuelige regler, så en hvilken som helst person uden nogen som helst forudsætninger og interesse i øvrigt for tingene skal kunne forstå dem umiddelbart, er en meget, meget naiv beskrivelse og en meget naiv forestilling om, hvordan det moderne samfund anno 1995 fungerer. Men de processer, som er beskrevet i proceslisten, er direkte og genkendeligt beskrevet. De er i høj grad inspireret af de

folk, vi har talt med i virksomhederne, så jeg synes ikke, argumenterne om, at stoffet er vanskeligt, er gode.

Fru Gitte Seeberg spurgte, om man kan sige, det er sådan, at de virksomheder, som vi har været imødekommende over for ved at tage nogle af deres produktionsprocesser med på listen som tunge processer, er de mest belastede. Det er ikke tilfældet. Der er flere kriterier for at komme på proceslisten. Der er nogle let gennemskuelige og målbare som værditilvæksten baseret på promsgrundlaget, værditilvæksten baseret på omsætningen, altså de kendte procentberegninger. Men derudover tages der hensyn til ting som konkurrenceforvridning. Vi skal undgå konkurrenceforvridning mellem virksomheder, der producerer det samme og bruger forskellige processer.

Der tages en række hensyn, der indlægges en række kriterier, som gør, at vi ikke anlægger den primitive betragtning, som kun er baseret på, at de virksomheder, der er mest belastede, også skal have de største indrømmelser. Sådan er det ikke, og det blev allerede signaleret meget tydeligt ved lovpakkens fremsættelse og diskussionen om den i foråret. Det er altså ikke sådan.

Jeg blev også spurgt om dampskibe. Når man har valgt at fritage kul til dampskibe for CO₂-afgifter og energiafgift, er det for at være imødekommende og sidestille, sammenligne dem med damptog, altså med et stykke dansk kultur. Jeg synes ikke, der er nogen grund til at gøre meget ud af det, og det er vel ikke afgørende for, om lovforslagene bliver vedtaget eller ikke med Venstres stemmer? Det kan jeg da ikke forestille mig.

Afslutningsvis vil jeg sige, at der her er tale om nogle tekniske, imødekommende justeringer og præciseringer til gavn og glæde for virksomhederne, der skal betale afgifterne. Nu er de to lovforslag jo behandlet under ét, men jeg vil godt anmode om, at i særdeleshed lovforslag nr. L 68 vedrørende afgiftstekniske ændringer bliver behandlet hurtigt – men stadig grundigt – ud fra det synspunkt, at det vil være meget gavnligt for de involverede virksomheder, hvis lovforslaget er vedtaget, inden den oprindelige lov træder i kraft pr. 1. januar 1996. Det ville også være gavnligt, om det andet lovforslag er vedtaget inden da, men i givet fald er det vigtigere, at forslag nr. L 68 bliver vedtaget.

I den forbindelse skal jeg også sige, at det forholder sig sådan, at alle ændringer i de oprinde-

lige love fra foråret skal notificeres. Det var betingelserne for den oprindelige notifikation, og i den sammenhæng skal jeg sige, at jeg vil arbejde meget for, at notifikationen kan finde sted så hurtigt som muligt, så de virksomheder, der skal betale afgifterne, kan få glæde af ændringerne med virkning fra den 1. januar 1996. Jeg skal i øvrigt henvise til bemærkningerne til forslagen.

Gitte Seeberg (KF):

Jeg vil sige til det sidste, skatteministeren var inde på, at det er en sag, der haster, så vi skal i hvert fald nok sørge for ikke at lægge nogen hindringer i vejen, for det er jo helt klart en fordel for virksomhederne, at de to lovforslag bliver gennemført.

Men når jeg tager ordet nu, er det, fordi jeg i min ordførertale bl.a. var inde på de særlige tilfælde, der omtales i bemærkningerne til lovforslag nr. L 69. Jeg kunne godt tænke mig at få uddybet en lille smule, hvad der ligger i det begreb. Hvis en virksomhed ikke kan nå at få opsat målere – det kan jo blive et rent konkret problem, når vi kun har 44 dage til den 1. januar – er det så meningen, at alle de virksomheder, som ikke kan nå det, kan få lov at komme ind under de særlige tilfælde, eller er det meningen, at man senere hen skal vurdere det konkret? Det kan jo godt blive et problem, hvis man når hen over den næste skæringsdato.

Skatteministeren (Carsten Koch):

Angående det tilfælde, at man af tekniske grunde ikke er i stand til at indføre, opstille og installere målere pr. 1. januar 1996, er der som nævnt en dispensationsmulighed. De virksomheder, som over for den lokale told- og skatteregion kan sandsynliggøre, at det er teknisk umuligt at få indført, installeret eller opstillet målerne pr. 1. januar 1996, får et halvt år til at få dem installeret. Det står klart og tydeligt i lovforslaget, og jeg vil gerne bidrage ved at meddele det herfra, at efter at have henvendt sig til de lokale told- og skatteregioner kan virksomhederne få denne dispensation, hvis de kan sandsynliggøre, at det er teknisk umuligt eller meget vanskeligt at få opstillet målerne. Jeg håber, det er svar på spørgsmålet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagenes overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af beslutningsforslag nr.

B 35:

Forslag til folketingsbeslutning om et nyt vurderingssystem.

Af Kirsten Jacobsen (FP) m.fl.
(Fremsat 2/11 95).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Skatteministeren (Carsten Koch):

Det af Fremskridtspartiet fremsatte beslutningsforslag om et nyt vurderingssystem har tre elementer.

For det første foreslås lægmandselementet i vurderingen afskaffet. Dernæst ønskes den årlige ejendomsvurdering afskaffet til fordel for en basisvurdering på baggrund af en fysisk besigtigelse, og Folketinget skal herefter hvert år regulere basisvurderingen. Endelig ønsker Fremskridtspartiet, at der skal etableres en klar adskillelse mellem vurderingsmyndighed og klagemyndighed, ligesom klagebehandlingen skal ske hurtigere.

Regeringen kan ikke støtte forslaget. I forrige folketingssamling gennemførte et bredt flertal i Folketinget en ny vurderingsorganisation, og samtidig skulle der ske en overgang til årlige vurderinger fra 1998. Den nye vurderingsorganisation indeholdt en forbedring af det hidtidige vurderingssystem, og jeg undrer mig derfor over, at man ikke i det mindste vil give den nye vurderingsorganisation mulighed for at virke, før der foreslås ændringer. Endelig er forslaget også et brud på det hidtidige princip om, at den

offentlige ejendomsvurdering skal afspejle den enkelte ejendoms værdi i handel ogandel. Efter Fremskridtspartiets forslag skal der kun én gang foretages en såkaldt basisvurdering, der afspejler ejendommens værdi på det givne tidspunkt, og herefter skal Folketinget alene regulere værdien ved en slags årsreguleringer.

Jeg vil herefter kommentere de enkelte delforslag.

Den vurderingsorganisation, der den 1. januar 1996 starter sit virke, består af en vurderingsformand og som noget nyt to vurderingsmænd. Ved udnævnelsen af de nye vurderingsmænd har vi lagt vægt på de indstillede vurderingsmænds kvalifikationer, og endvidere har de som noget nyt skullet gennemgå en vis uddannelse. Jeg mener, at der hermed er skabt en organisation, der bygger videre på det hidtidige gode samspil mellem et lægmandselement og et kommunalt vurderingssekretariat støttet af de statslige vurderingssystemer.

Erfaringerne fra de tidligere vurderinger viser også, at der ved de almindelige vurderinger generelt er god overensstemmelse mellem handelspriserne og de foretagne vurderinger. Problemet med vurderingerne har snarere været, at de årsreguleringer, der hidtil er foretaget i årene mellem de almindelige vurderinger, har medført, at der ved den næste almindelige vurdering er sket store spring for visse ejendomme. Dette skyldes, at den maskinelle årsregulering ikke har kunnet tage højde for alle forhold, der har indflydelse på værdien af den enkelte ejendom.

Jeg mener således ikke, at der vil komme bedre vurderinger ud af at erstatte et i hvert fald på vurderingsformandsområdet erfarent korps med flere professionelle personer såsom ejendomsmæglere, vurderingsmænd i realkreditinstitutter, bankrådgivere, ingeniører og landbrugsøkonomer. Det kan heller ikke afvises, at sådanne professionelle vurderingsmænd kan komme ud for interesse modsætninger mellem f.eks. på den ene side hensynet til en offentlig vurdering og på den anden side hensynet til en privat virksomhed.

Fremskridtspartiet ønsker desuden de årlige almindelige vurderinger erstattet af et system af årsreguleringer. Særlige ad hoc-vurderingsmænd, som er udpeget af et regionalt vurderingsråd, skal foretage en basisvurdering, der er gældende for fremtiden, og kun i nybygnings- og ombygningstilfælde skal det regionale vurderingsråd ind i billedet for at foretage en